

Arrest

nr. 166 943 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die samen met zijn echtgenote (RvV 182 984) België is binnengekomen, diende op 6 maart 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 november 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 27 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Overdracht CGVS: 01/07/2015

U werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 4 september 2015, van 09u12 tot 12u05. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Advocaat Meester A. Duchez, vervanger van Meester F. Geleyn, was op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van soennitisch Arabische origine bent, en op 1 juli 1988 in Al Mansour (Bagdad) geboren bent. U groeide op in het ouderlijk huis in Al Mansour. Uw vader werkt in de immobiliën, uw moeder is huisvrouw. In de periode van het sektarisch geweld (2006-2008) verbleven u en de rest van het gezin voor een langere periode in Syrië. Nadien keerden jullie terug naar het ouderlijk huis in Al Mansour. In 2009 begon u een opleiding journalistiek aan het Dijla University College. U leerde er uw huidige echtgenote S. A. kennen (...). Tijdens uw studies werkte u sporadisch voor het dagblad 'Kull Al Wzarat' ('Alle Ministeries'). In het academiejaar 2012-2013 studeerde u af. In januari 2014 werd u als journalist aangesteld bij "Al Rasheed Spatial Channel", een Iraakse satellietzender met soennitische inslag en een kritische houding ten opzichte van de Iraakse overheid. Als verslaggever maakte u reportages over diverse onderwerpen, bv. aanslagen, economie, en maatschappelijke fenomenen.

Op 15 september 2014 waren u en twee collega's van plan een reportage te maken over een aanslag in de sjiitische wijk Kadhamiyah. Op de plaats van het incident werd u aangesproken door leden van de sjiitische militie Assaeb Ahl Al Hak. Ze zeiden dat jullie geen officiële toestemming hadden om te filmen en het kwam tot een discussie. Op een gegeven moment liep de situatie uit de hand, werden jullie geslagen, en werd de camera vernield. Enkele omstaanders en brandweerlui kwamen tussen en jullie konden ontkomen. Tijdens het vluchten verloor u een portefeuille waarin de kopie van de woonkaart van uw vader stak. U ging naar huis, vertelde uw familie wat er was gebeurd, en besloot uw werk bij Al Rasheed Spatial Channel te staken.

De volgende ochtend, op 16 september 2015, vonden jullie thuis een dreigbrief van Assaeb Ahl Al Hak. In de brief werd naar uw soennitische achtergrond verwezen en stond dat u en uw familie tweeënzeventig uur hadden om de wijk te verlaten. U bracht de brief naar het politiekantoor van Mansour, vertelde wat er was gebeurd, en deed aangifte van zowel de vechtpartij als de dreigbrief. De politie vroeg u om een bijkomend medisch attest ter bevestiging van uw verwondingen. U ging naar een hospitaal in Kadhamiyah, liet u onderzoeken, en bracht het medisch attest naar de politie. Vervolgens werd uw dossier naar de onderzoeksrechter gestuurd. De politie verwittigde het militaire checkpoint in de wijk en zei dat die uw woning moesten surveilleren. De volgende dag ging u naar de rechtbank.

Op 22 september 2014 verhuisde u met de andere gezinsleden naar uw broer Mohammed in Amriyah. Na de verhuis vernam u dat enkele leden van Assaeb Ahl Al Hak een aantal keer bij de woning in Al Mansour waren langsgekomen. In oktober 2014 spraken enkele leden van Assaeb Ahl Al Hak 's nachts de bewaker van Al Rasheed Spatial Channel aan. Ze vroegen waar u was, de bewaker zei dat hij het niet wist, en de mannen vertrokken. Dezelfde maand gingen ze langs bij de journalistenvakbond. Er was niemand in het gebouw en de mannen vroegen aan de bewaker of hij iets over u wist. De bewaker zei hen dat hij geen informatie kon geven. Nadien patrouilleerde Assaeb Ahl Al Hak in de buurt van uw woning.

Op 29 januari 2015 huwde u met S. A. Enige tijd later, op 24 februari 2015, verlieten u en uw echtgenote Irak. Jullie vlogen van Bagdad International, via een transit in Istanbul, naar een onbekende luchthaven in Italië. Jullie reisden met jullie eigen paspoorten en een Italiaans visum. Bij aankomst in Italië verbleven jullie een aantal dagen in het huis van de smokkelaar. Vervolgens werden jullie met de wagen naar België gebracht. Op 6 maart 2015 vroegen jullie in België asiel aan. Net voor de registratie nam de smokkelaar jullie paspoorten af.

Ondertussen is uw echtgenote enkele maanden zwanger.

Uw schoonbroer A. I. S. A. H. (...) vroeg op 17 juli 2014 in België asiel aan. Op 5 maart 2015 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 22/02/2015, identiteitskaart echtgenote dd. 22/02/2015, nationaliteitsbewijs dd. 08/03/2004, nationaliteitsbewijs echtgenote dd. 17/03/2008, kopie woonkaart vader, kopie woonkaart schoonvader, huwelijksakte dd. 29/01/2015, puntenbrief Dijla University College, puntenbrief Dijla University College - echtgenote, tien foto's in verband met werk, bevestiging tewerkstelling Al Rasheed Spatial Channel dd. 12/08/2014, badge "Iraqi Journalists Syndicate", badge "Channel Al Rasheed", badge Newspaper "Kul Al Wzarat", attest "Ministry of Dispalced and Migrants" dd. 15/01/2015, dreigbrief, medische attest dd. 16/09/2014, aangifte politie dd. 16/09/2014, attest rechtbank dd. 17/09/2014, vier krantenartikels in verband met de situatie van journalisten in Irak.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er zijn verder geen aanwijzingen dat u in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook de subsidiaire beschermingsstatus kan u dus niet worden toegekend.

U beweert dat u als verslaggever door Assaab Ahl Al Hak wordt geviseerd omdat u op 15 september 2014 een reportage maakte in de sjiitische wijk Kadhamiyah. De door u geschetste gang van zaken is echter niet geloofwaardig.

Het is om te beginnen bijzonder onaannemelijk dat u na de incidenten van 15 en 16 september nog tot 22 september in het ouderlijke huis in Al Mansour verbleef. In de dreigbrief van 16 september 2014 stond namelijk dat jullie tweeënzeventig uur de tijd hadden om het huis te verlaten. Er staat letterlijk dat het om de laatste waarschuwing ging en dat de brief negeren gelijk stond aan een liquidatie (zie Documenten, dreigbrief - zie CGVS, J., p. 18). De inhoud van de brief in combinatie met de vaststellingen dat u op 15 september ternauwernood aan Assaab Ahl Al Hak was ontsnapt, dat de groepering u binnen de vierentwintig uur kon traceren, dat Assaab Ahl Al Hak een kwalijke reputatie geniet binnen de soennitische gemeenschap, dat u wist dat Iraakse journalisten in de problemen kunnen komen, en dat de onderzoeksrechter reeds op 17 september 2014 zei dat de overheid jullie niet kon beschermen, moet het u en uw familie al veel eerder duidelijk geweest zijn dat jullie veiligheid in Al Mansour niet gegarandeerd was (zie CGVS, J., p. 18, 19, 21). Het is in die omstandigheden dus compleet onaannemelijk dat jullie niet meteen, of op zijn minst veel sneller, de gepaste voorzorgsmaatregelen namen om uit het vizier van Assaab Ahl Al Hak te blijven, bv. door de woonst te verlaten (zie CGVS, J., p. 16 - zie Documenten, aangifte politie dd. 16/09/2014). Gevraagd naar de redenen voor deze opmerkelijke gang van zaken zegt u dat een checkpoint van het leger jullie huis in de gaten hield (zie CGVS, J., p. 18). Die uitleg overtuigt niet aangezien de onderzoeksrechter u in duidelijke bewoordingen had gezegd dat de overheid u niet kon beschermen. Vervolgens zegt u toe dat jullie tijd nodig hadden om jullie spullen te pakken: u wist dat het om een definitief vertrek ging en dat vergde volgens u de nodige voorbereiding. Dergelijke praktische beslommeringen zijn echter geen redenen om niet veel eerder de gepaste voorzorgsmaatregelen te nemen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u bijna zes dagen nodig had om spullen te pakken en te verhuizen. U repliceert vervolgens dat u van Assaab Ahl Al Hak tweeënzeventig uur, of drie dagen, de tijd kreeg om het huis te verlaten. Geconfronteerd met de vaststelling dat u de deadline ruimschoots overschreed door nog ongeveer zes dagen te blijven, klinkt het weinig overtuigend dat u gedurende die zes dagen het huis niet verliet. Als men er mee dreigde u thuis te vermoorden, is gedurende zes dagen thuis blijven veeleer contraproductief. Uiteindelijk beroept u zich op esoterische motieven. U verklaart: "We geloven in het lot en de kracht van god Allah, misschien verhinderde hij dat" (zie CGVS, J., p. 118). Los van de vraag of een goddelijke tussenkomst u werkelijk tegen verder onheil zou kunnen beschermen, is het geen vergoelijking voor uw onvoorzichtig gedrag en de vaststelling dat u geen enkele afdoende maatregel trof om uw veiligheid en die van uw familie te garanderen. Dat u in de door u geschetste omstandigheden op een goddelijke interventie rekende en de zaken verder op hun beloop liet, is bovendien weinig geloofwaardig. U voegt er aan toe dat de milities misschien meer dringende zaken te doen hadden, maar dat kon u op het moment zelf natuurlijk niet weten. Het doet trouwens geen afbreuk aan de vaststelling dat u doelbewust de deadline van Assaab Ahl Al Hak overschreed.

Nadien verbleef u nog een vijftal maanden, tot 24 februari 2015, in Bagdad. Ook dat is in zekere zin opmerkelijk. U laat namelijk uitschijnen dat u al na de eerste dreigementen de beslissing nam om het land te verlaten (zie CGVS, J., p. 19). Het is onduidelijk waarom het nadien nog maanden duurde vooraleer u effectief Irak verliet. U beweert eerst dat het u niet lukte. U wou uw geliefde niet zomaar achterlaten en wilde eerst huwen. Bovendien vond u niet onmiddellijk een betrouwbare smokkelaar (zie CGVS, J., p. 19). Uw antwoord komt gezien de prangende situatie waarin u zich bevond weinig overtuigend over. Bovendien had u sinds 2010 een paspoort, u beschikte dus over diverse opties om Irak te verlaten, bv. Turkije (zie CGVS, J., p. 19). Het is dus vreemd dat u de diverse andere mogelijkheden niet benutte of overwoog.

Ook op andere momenten tijdens het gehoor is uw gedrag niet in lijn met de ernst van de door u ingeroepen vrees. U beweert op een gegeven moment dat de leden van Assaab Ahl Al Hak overal in Bagdad aanwezig waren. U voegt er aan toe dat uw leven 'voor altijd in gevaar is' en dat u niet verwacht dat ze u ooit met rust zullen laten (zie CGVS, J., p. 19). Vreemd genoeg hielden uw pessimistische kijk en uw vrees u niet tegen om, nadat u maanden ondergedoken leefde, op 19 februari 2015 uw huwelijk te vieren door met een stoet van wagens al claxonnerend door Bagdad te rijden (zie CGVS, J., p. 7). Van een persoon die noodgedwongen ondergedoken leefde en naar eigen zeggen nergens in Bagdad veilig was, mag men iets meer discretie verwachten, ook in dergelijke feestelijke omstandigheden. Hiermee geconfronteerd trekt u uw verklaringen in en beweert u dat Assaab Ahl Al Hak toch niet overal aanwezig was (zie CGVS, J., p. 20). Gevraagd of dat impliceert dat bepaalde plaatsen in Bagdad wel veilig voor u zijn, houdt het er op dat het 'onmogelijk' is (zie CGVS, p. 20). Het hoeft geen betoog dat dergelijke wisselende verklaringen en vreemde wendingen in uw relaas een allesbehalve doorleefde en geloofwaardige indruk nalaten.

U slaagt er verder niet in om de door u ingeroepen incidenten aannemelijk te maken, te beginnen met het incident in Kadhamiyah (dd. 15/09/2015). U vertelt in principe weinig meer dan dat het tot een

handgemeen kwam en dat u ternauwernood kon ontkomen. In het proces-verbaal heeft u het over 'een mirakel' (zie CGVS, J., p. 16 - zie Documenten, aangifte politie dd. 16/09/2014). U raakte tijdens het incident uw portefeuille kwijt, met daarin een kopie van de woonstkaart van uw vader. Dat is meteen de reden dat de leden van Assaab Ahl Al Hak u nadien konden traceren. Het is eerder opmerkelijk dat u tijdens het gehoor een dergelijke expliciete gevolgtrekking maakt. U kan namelijk onmogelijk weten of Assaab Ahl Al Hak u op basis van de woonstkaart kon opsporen, u heeft geen enkele concrete aanwijzing in die richting. Uw uitleg is weinig meer dan een ongefundeerde stelling en lijkt a posteriori opgesteld om uw verklaringen meer coherentie te geven. Het is trouwens opmerkelijk dat u het verlies van de woonkaart niet meldde bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Het gaat namelijk om een essentieel element in uw asielaanvraag, het verklaart waarom de leden van Assaab Ahl Al Hak u konden traceren in een wijk die zich, cru gesteld, aan de andere kant van Bagdad bevond.

Op 16 september 2015 ontving u naar eigen zeggen een dreigbrief. Vreemd genoeg staat de inhoud van de brief volledig los van het incident van de dag voordien. In de brief staat weinig meer dan dat u de wijk moest verlaten omdat Assaab Ahl Al Hak de regio wou zuiveren van soennitische elementen. Enkel de hoofding van de dreigbrief bevat een verwijzing naar uw job als verslaggever (zie Documenten, dreigbrief). Het is natuurlijk opmerkelijk dat de groepering het enkel over een zuivering van de wijk heeft wanneer ze in werkelijkheid een journalist viseren. De brief is op zijn beurt weinig meer dan een getypt document waarvan de auteur en de authenticiteit niet geverifieerd kunnen worden. Dergelijke documenten hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en precieze verklaringen. Uit de analyse van het CGVS blijkt dat niet het geval te zijn. De brief kan de door u ingeroepen vrees voor vervolging dus niet rechtvaardigen.

Ook de andere documenten die u voorlegt ter staving van de incidenten van 15 en 16 september 2014 maken de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk. De inhoud van het medisch attest van het Opleidingsziekenhuis van Al Kadhamiya is allerminst overtuigend. Volgens het attest werd u aan labo-onderzoek, klinisch onderzoek, en röntgenonderzoek onderworpen. Op basis van deze onderzoeken mag men een professionele medische diagnose verwachten. Dat is niet het geval. De twee dokters, nochtans specialisten in 'botten, breuken, en gewrichten' en 'neurologie en psychologie', vermeldden enkel 'kneuzingen op verschillende plaatsen van het lichaam'. Ook over de oorzaak van de verwondingen hielden ze zich op de vlakte. Het attest vermeldt enkel dat u werd 'blootgesteld aan een terroristische aanslag' (zie Documenten, medisch attest dd. 15/09/2015). Het is weinig overtuigend dat dergelijke vage bewoordingen in een authentiek medisch attest worden gebruikt, zeker wanneer er uitgebreid medisch onderzoek door specialisten aan voorafging. Bovendien legt u geen bijkomend bewijs neer ter staving van het labo-, röntgen-, en klinisch onderzoek. Los daarvan is het opmerkelijk dat u al deze onderzoeken en doktersbezoeken op nauwelijks een uur tijd kon afronden (zie CGVS, p. 17). Het is verder merkwaardig dat het onderzoek in Kadhamiyah moest doorgaan. Gezien de ernst van de feiten is het weinig geloofwaardig dat de politie u zou terugsturen naar de plaats van het delict (zie CGVS, p. 17-18). U heeft er zelf geen overtuigende verklaring voor, u zegt enkel 'Blijkbaar is dat het systeem. Anders word je niet geholpen bij een ziekenhuis. Het gaat om een strafrechtelijk incident, vandaar' (zie CGVS, p. 18). Aangezien het medisch attest niet op authenticiteit kan worden geverifieerd, er in Irak sprake is van grootschalige fraude met dit type documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w), en zowel de inhoud als de verklaringen over het attest weinig overtuigend zijn, is de bewijswaarde van het document bijzonder relatief, om niet te zeggen nihil.

Ook bij het proces-verbaal en het attest van de rechtbank heeft het CGVS de nodige bedenkingen. Het proces-verbaal bevat enkel een zeer summiere samenvatting van de gebeurtenissen. Hetzelfde geldt voor de begeleidende brief aan de onderzoeksrechter. In het attest van de rechtbank (dd. 17/09/2014) wordt dan weer verwezen naar het proces-verbaal en wordt gesteld dat er twee getuigen werden gehoord. Vreemd genoeg bevat het proces-verbaal geen enkele verwijzing naar de twee getuigen. Bovendien staat in het attest van de rechtbank dat u na de incidenten richting 'een onbekende bestemming' vertrok. Ook dat klopt niet: na uw passage bij de politie en de rechtbank bleef u nog tot 22 september op hetzelfde adres wonen (zie Documenten, aangifte politie dd. 16/09/2014, attest rechtbank dd. 17/09/2014). Gezien de vermelde incoherenties tussen uw verklaringen en de inhoud van uw documenten, én de contradicties tussen de inhoud van uw documenten, hecht het CGVS geen geloof aan de authenticiteit van de documenten. Ook hier geldt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten, en dat de auteur en authenticiteit van het document onmogelijk kunnen worden geverifieerd. De documenten hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde en laten vermoeden dat u uw asielmotieven wenst te ondersteunen met frauduleus verkregen bewijsmateriaal. Het doet alleszins ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen incidenten en de oprechtheid van uw asielmotieven.

U beweert dat leden van Assaab Ahl Al Hak uw woning in Al Mansour nadien in de gaten hielden. Vreemd genoeg meldde u deze incidenten niet bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ. Nochtans kan

er worden verwacht dat u er op dat moment van op de hoogte was, aangezien u nog tot eind februari 2015 in het land bleef en de incidenten zich reeds in september - oktober 2014 voordeden. Het CGVS heeft dan ook twijfels bij de geloofwaardigheid van deze incidenten. Hetzelfde geldt voor het bezoek dat Assaab Ahl Al Hak aan Al Rasheed Spatial Channel bracht: het is vreemd dat u het niet in de Vragenlijst liet opnemen terwijl het incident dateert van oktober 2014. Bovendien kan men zich vragen stellen bij de werkwijze van Assaab Ahl Al Hak. Volgens u beschouwen ze Al Rasheed als een vijandig gezinde zender, gerund door soennieten. Dat ze zich tot de zender wendden in de zoektocht naar één van hun werknemers, lijkt dan ook weinig waarschijnlijk. Dat ze zich via de bewaker van het gebouw zouden informeren is evengoed opmerkelijk. Idem voor het bezoek dat ze brachten aan de journalistenvakbond in oktober 2014. U meldde het niet in de Vragenlijst en de geschetste gang van zaken is onaannemelijk. Dat Assaab Ahl Al Hak u probeert te vinden via een organisatie die uw belangen verdedigt is simpelweg ongeloofwaardig. Bovendien kan men zich de vraag stellen welk nut het heeft om bij een bewaker van een vakbond navraag te doen naar de levenswandel van één van de aangesloten leden. De kans dat de bewaker van het gebouw daar enige informatie heeft - men mag verwachten dat hij geen inzage heeft in de individuele dossiers van de journalisten - lijkt miniem (zie CGVS, J., p. 20).

Ook de manier waarop u het probleem met uw werkgever heeft afgehandeld is weinig aannemelijk. U beweert dat ze bij de zender op de hoogte zijn van uw probleem (zie CGVS, J., p. 11). Gevraagd wat hun reactie was, geeft u volgend weinig overtuigend noch doorleefd antwoord: "Het is normaal dat iemand probleem krijgt. Wat kunnen ze doen? Ik was gestopt. Ze hebben geprobeerd om me te overtuigen om te blijven werken. Maar ik vreesde voor leven" (zie CGVS, J., p. 11). U geeft te kennen dat u niet de eerste medewerker was die in de problemen kwam. Toch zou de zender geen procedures of maatregelen hebben voor dergelijke gevallen, volgens u omdat journalisten in Irak geen rechten hebben (zie CGVS, J., p. 12). De positie van journalisten in Irak is in bepaalde gevallen weinig benijdenswaardig, maar dit wil natuurlijk niet zeggen dat de media-agentschappen zelf geen voorzorgsmaatregelen kunnen treffen om zichzelf en hun werknemers te beschermen. Uw uitleg komt in die zin weinig overtuigend over. Bovendien kan u niets vertellen over de collega's die voordien in de problemen kwamen, volgens u omdat de incidenten plaatsvonden voor u zelf in dienst trad (zie CGVS, J., p. 12). Het komt weinig overtuigend of doorleefd over dat u zich blijkbaar niet de moeite heeft getroost om u daarover te informeren. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet op officiële wijze ontslag nam bij de zender. Aangezien u omwille van uw werk in de problemen kwam en u nadien nog maanden in Irak bleef, kan men verwachten dat u de nodige stappen zou zetten om uw ontslag te officialiseren, al was het maar om administratief in orde te zijn en alles op een correcte manier af te handelen. Dat u dat niet deed is opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u ze "natuurlijke belde en op de hoogte bracht van uw afwezigheid, maar geen officieel schrijven stuurde" (zie CGVS, J., p. 12). Het lijkt eerder een poging om uw antwoord aan te passen aan de vragen en het verloop van het gehoor. Verder is het opmerkelijk dat u naar eigen zeggen geen overtuigend en betrouwbaar bewijs van uw problemen kan bekomen bij de journalistenvakbond of uw voormalige werkgever, Al Rasheed Spatial Channel. Gevraagd naar de reden waarom zij de diverse incidenten niet attesteerden, al was het maar om u bij te staan bij uw asielaanvraag, verklaart u dat het 'ongewoonlijk' is. Nadien zegt u "Het klinkt allemaal zo eenvoudig. Misschien in de rest van de wereld, maar in Irak is het heel moeilijk" (zie CGVS, J., p. 20). Deze uitleg overtuigt niet.

U legt nog een attest voor van het Ministerie van Migratie en Ontheemden. Daarin wordt gesteld dat u en uw familie van Al Mansour naar Amriyah werden verdreven. Het CGVS stelt zich vragen bij de authenticiteit van het document. Om te beginnen bevat de Engelstalige hoofding een opvallende schrijffout, nl. "Ministry of dispalced and migrants" (zie Documenten, attest Ministry of Dispalced and Migrants dd. 15/01/2015). Het is niet plausibel dat dergelijke fouten in een officiële hoofding zouden voorkomen.

Bovendien vermeldt het document geen tijdstip van verdrijving, noch bijkomende informatie over de reden van de verdrijving. Er staat weinig meer dan dat u verhuisde omwille van sektarische redenen, geloofsdoctrine, en een derde onleesbare reden. Het document lijkt dus met weinig zorg ingevuld te zijn. Als gevolg van de inhoudelijke en vormelijke aberraties van het document, uw ongeloofwaardige verklaringen over de gedwongen ontheemding, en het feit dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten, heeft het attest weinig of geen bewijswaarde. Het document maakt dus allerminst aannemelijk dat u als gevolg van uw professionele bezigheden werd verdreven uit uw woning. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw reis naar Europa. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u en uw echtgenote op 16 januari 2015 bij de diplomatieke vertegenwoordiging van het Italiaans Ministerie van Buitenlandse Zaken en Internationale Samenwerking in Bagdad een visum kort verblijf type C voor Italië aanvroegen. Als reisdoel vermeldde jullie 'professionele redenen' (zie bijlagen Belvis, toegevoegd aan het administratief dossier). De visa werden uitgevaardigd en jullie vertrek uit Irak stond gepland op 20 februari 2015. Er is

niet de minste indicatie dat het visum via een smokkelaar of op frauduleuze manier werd verkregen. Integendeel, het visum lijkt volgens de vigerende Europese visumwetgeving te zijn uitgevaardigd. Uw verklaringen ontkrachten dit vermoeden niet, integendeel: uw verklaringen over uw reismodaliteiten en de visumaanvraag zijn ronduit ongeloofwaardig. Het is niet aannemelijk dat u niet weet hoe lang het visum geldig was, van welke periode tot welke periode u het visum kon gebruiken, en welk reisdoel er op het visum werd vermeld (zie CGVS, J., p. 20). Ook over de manier waarop u het visum bekwam legt u weinig overtuigende verklaringen af. U beweert dat de smokkelaar alles regelde en dat u het visum kocht. Nadien blijkt dat u zich wel persoonlijk aanbood bij de Italiaanse diplomatieke vertegenwoordiging. Volgens u was de smokkelaar u voorafgegaan en had uw 'tussenpersoon' de medewerkers al 'ingelicht' (zie CGVS, J., p. 5). Het is uiteraard opmerkelijk dat u op oneigenlijke wijze een visum probeerde te bekomen en daar 20.000 dollar voor betaalde, zonder de optie te overwegen om hetzelfde visum via de officiële kanalen en op veel goedkopere manier te bekomen. U beweert dat het niet vanzelfsprekend was om als Irakees een visum te krijgen en dat u van andere personen had gehoord dat het geen zin had (zie CGVS, J., p. 5). Dat komt gezien de omstandigheden weinig geloofwaardig over. De implicaties van wat u zegt, namelijk dat een Schengenvisum niet op officiële wijze te verkrijgen is maar wel via fraude (en omkoping van de Italiaanse diplomatieke vertegenwoordiging), zijn weinig aannemelijk. Het is evenmin geloofwaardig dat u niet weet hoe u Europa bent binnengekomen. U beweert dat u van 'Bagdad International' en via een transit in Istanbul (Turkije), naar Italië vloog. U zou niet weten in welke luchthaven jullie landden, ook al wordt de bestemming van een vlucht omgeroepen bij vertrek en aankomst, vermeldde de vliegtickets uw bestemming, en is het in de luchthaven niet bijster moeilijk om te achterhalen waar u bent. Bovendien heeft u hogere studies gevolgd en blijkt uit uw puntenlijst dat u het Engels machtig bent (zie CGVS, J., p. 8 - zie Documenten, puntenbrief Dijla University College, puntenbrief Dijla University College echtgenote). Het lijkt dus niet onmogelijk om te achterhalen waar jullie zich bevonden. Het is bovendien compleet onduidelijk waarom de smokkelaar u niet zou zeggen welke route jullie volgden. Evenmin is het duidelijk waarom jullie nadien tien dagen in het huis van de smokkelaar moesten blijven (zie CGVS, J., p. 4 - Verklaring, vraag 40), terwijl jullie een visum hadden en dus op legale wijze in Europe verbleven. Het is evenmin duidelijk waarom de smokkelaar het nodig vond om jullie persoonlijk vanuit Bagdad naar België te vergezellen terwijl jullie geldige visa hadden (zie CGVS, J., p. 5). U biedt hier geen logische uitleg voor, u zegt enkel dat het de afspraak was en dat hij meereisde om bij aankomst de rest van het uitstaand bedrag te innen (zie CGVS, J., p. 5). Nadien maakt u de eerder nietszeggende toevoeging dat het een smokkelaar is, dat hij tot alles in staat is, en dat hij u kan liquideren. Die uitleg is weinig meer dan een blote bewering en houdt verder geen steek. Het is tot slot compleet onduidelijk waarom de smokkelaar jullie paspoorten afnam vlak voor jullie een asielaanvraag indienden (zie CGVS, J., p. 5). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u doelbewust geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw reismodaliteiten. U verzaakt op die manier aan uw medewerkingsplicht ten aanzien van de bevoegde asielinstanties. Van een persoon die werkelijk nood heeft aan internationale bescherming mag men verwachten dat hij van bij het begin van zijn asielprocedure absolute transparantie biedt over zijn asielmotieven en alle essentiële elementen uit zijn dossier, bv. de reisweg, naar voren brengt. Doelbewust verzaken aan de medewerkingsplicht doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en ernst van de ingeroepen vrees. Door uw ongeloofwaardige verklaringen blijven bepaalde vragen omtrent uw situatie (en het tijdstip) van vertrek onbeantwoord. Het blijft bovendien compleet onduidelijk hoe u in januari 2015 een Schengenvisum voor professionele doeleinden kon bekomen, terwijl u sinds september 2014 werkloos was (zie CGVS, J., p. 15-16).

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan niet worden geconcludeerd dat u als gevolg van uw werk bij Al Rasheed Spatial Channel werd vervolgd door Assaab Ahl Al Hak.

Het CGVS is er van op de hoogte dat de situatie voor 'media workers' in Irak problematisch kan zijn. U illustreert deze situatie met een viertal krantenartikels over de problemen waarmee bepaalde journalisten geconfronteerd werden (zie Documenten, vier krantenartikelen). Deze artikels hebben echter geen rechtstreekse betrekking op uw persoonlijke situatie of de door u aangehaalde asielmotieven (zie CGVS, J., p. 21). Vooraleer een toekenning van de vluchtelingenstatus gerechtvaardigd is, dienen er concrete indicaties te zijn dat de persoon in kwestie omwille van zijn professionele activiteiten een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. In uw geval zijn die indicaties afwezig. Uw asielrelaas is namelijk niet geloofwaardig. Uw carrière binnen de media is trouwens niet van die aard dat ze bij voorbaat een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt. U doorliep, net als uw echtgenote, een journalistieke opleiding bij een privé-instituut. Tijdens uw studies werkte u af en toe als verslaggever bij het dagblad Kull Al Wzarat, een eerder klein bedrijf (zie CGVS, J., p. 9). U haalt geen incidenten aan die er op wijzen dat u in die periode voor vervolging diende te vrezen. In januari 2014 maakte u de overstap naar Al Rasheed Spatial Channel. Uw zichtbaarheid en bekendheid bleven zeer beperkt. U maakte weliswaar reportages en interviewde mensen, maar u kwam zelf niet of nauwelijks in beeld (zie CGVS, J., p. 10). Enkel bij het journaal van negen uur werd uw naam

in de aftiteling opgenomen (zie CGVS, J., p. 10-11). Bovendien werkte u nauwelijks acht maanden voor de zender (van januari tot september 2014). Dat u acht maanden op de redactie van een televisiezender heeft gewerkt is geen reden om u zondermeer de vluchtelingenstatus toe te kennen. Dat de zender als pro-soennitisch werd gepercipieerd doet in die zin weinig ter zake voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voor genoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer is van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen

wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan de appreciatie van het CGVS. De identiteitsdocumenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de documenten in verband met uw studies, uw werk bij Al Rasheed Spatial Channel en Kull Wzarat, en uw lidmaatschap van de journalistenvakbond. Die bevestigen hoogstens uw studies en professionele bezigheden. Geen van deze documenten spreekt zich uit over uw vrees voor vervolging.

Het CGVS voegt er aan toe dat uw schoonbroer A. I. S. A. H. op 5 maart 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het CGVS maakt van iedere asielaanvraag een individuele beoordeling. De beslissing die in hoofde van uw schoonbroer werd genomen heeft in die zin geen repercussies op uw dossier. Ter volledigheid merkt het CGVS op dat uw schoonbroer niet aannemelijk maakte dat hij een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren, maar op basis van de toenmalige slechte veiligheidssituatie in Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hierboven werd reeds beargumenteerd dat er momenteel in Bagdad niet langer sprake is van een dergelijke situatie. Ook de asielaanvraag van uw echtgenote werd door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U en uw echtgenote beroepen zich namelijk op identiek dezelfde asielmotieven, dewelke niet geloofwaardig zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In hoofddorde (punt I. van het verzoekschrift) geeft verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet voor de erkenning als vluchteling, en dat hij met name een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker gaat hierbij vooreerst in op de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus (punt I.a van het verzoekschrift). Hij gaat in op volgende motieven: (1) de opmerkelijke gang van zaken omdat verzoeker de deadline van 72 uur van de militie niet respecteerde en hierna nog enkele maanden in Bagdad verbleef, (2) het feit dat verzoeker in de CGVS-vragenlijst niets heeft vermeld over het verlies van de woonstkaart van zijn vader, terwijl dit een essentieel element van het asielrelaas betreft en (3) de bewijswaarde van het medisch attest, dat niet werd afgeleverd door specialisten en geen gedetailleerde omschrijving bevat van de verwondingen.

Daarnaast (punt I.b van het verzoekschrift) vestigt hij de aandacht op het feit dat hij soenniet is en hij daarom wordt gevisieerd door de sjitische milities. Verzoeker baseert zich in dit verband op de *"Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van 31 mei 2012 van het UNHCR (verzoekschrift, stuk 8), een verwijzing naar een artikel *"Iraqi Sunnis flee Anbar only to find new dangers in Baghdad"* van 17 mei 2015 van [washingtonpost.com](http://www.washingtonpost.com) en een uittreksel uit een artikel *"Iraqi Sunnis forced to abandon homes and identity in battle for survival"* van 5 april 2015 van [theguardian.com](http://www.theguardian.com). In een derde onderdeel (punt I.c van het verzoekschrift) stelt verzoeker dat hij voldoende uitleg en details heeft gegeven over zijn beroep als journalist, waardoor hij tot een sociale groep behoort, een risicogroep in Irak en vooral in Bagdad. Verzoeker steunt opnieuw op de *"Guidelines"* van UNHCR. Tot slot is verzoeker van mening dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast (onderdeel I.d van het verzoekschrift), dat hij het bewijs levert van de traumatiserende gebeurtenissen via het medische attest van 30 juni 2015 (onderdeel I.e van het verzoekschrift en verzoekschrift, stuk 7) en dat hij niet kan terugkeren omdat zijn echtgenote zwanger is (onderdeel I.f van het verzoekschrift).

2.1.2. In ondergeschikte orde (punt II. van het verzoekschrift) voert verzoeker aan dat hij aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met punt *"1. DEFINITIE"* en gaat in punt 2. in op *"2. GEBREK AAN SIGNIFICANTE VERANDERINGEN IN BAGDAD SINDS JUNI 2015"*.

Hij begint punt *"1. DEFINITIE"* met het verwijzen naar en het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, en een verwijzing naar een arrest van het EHRM van 27 september 1995, McCann e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 18.984/91. Tevens verwijst hij naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 in de zaak *"Aboucabar Diakité tegen het CGVS"*, C-285/12. Hij stelt vast dat de Commissaris-generaal niet betwist dat er een intern gewapend conflict bestaat in Bagdad. Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst hij andermaal naar laatstgenoemd arrest en naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 in de zaak *"Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie"*, C-465/07. Aangezien het Hof van Justitie geen verdere aanwijzingen heeft gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te begeleiden het vereiste niveau van geweld concreet te evalueren, meent verzoeker dat de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot wijdverbreid geweld leerzaam is op dit punt, en in het bijzonder het arrest van 28 juni 2011, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, 8319/07 en 11.449/07. Hoewel het begrip *"willekeurig geweld"* vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip *"algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM"*, is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat die een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij betoogt als volgt:

"A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat "de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig".

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website "Iraq Body Count" (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: "Rockets, gunfires, car bomb, IEDs, etc".

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:

1. 13/11/2015: Zelfmoordaanslag in een begrafenisplechtigheid: privé-eigendom, gericht op burgers.

2. 08/11/2015: Zelfmoordaanslag in een drukke markt in Kiara (Bagdad). Het doen ontploffen van een bom in een zeer drukke markt toont duidelijk aan dat burgers een directe doelwit vormen voor de

terroristen. Deze aanval is ook vermeld in het laatste rapport van het ISW (Institute for the Study of War): Deze kaart vermeldt dat ISIS een aanslag heeft gepleegd in de wijk van Sadr City.

3. 26/10/2015: 14 mensen komen om in een zelfmoordaanslag.

4. 30/10/2015: 24 mensen komen om in Camp Hurriya ten gevolge van een raketaanval.

5. 05/10/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.

6. 03/10/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag tegen een sjiiitische schrijn: Akte tegen een religieuze plaats die duidelijk is gericht tegen burgers.

7. 21/09/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.

8. 17/09/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag.

Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als intens.

De COI Focus Irak van 06/10/2015 geeft het aantal "ernstige" aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.

Aldus, voor 2013, werden 48 aanvallen gedaan, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 31 aanvallen. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van dezelfde jaar.

Daarnaast weergeeft de site "Iraq Body Count" elke dag de aanslagen die gepleegd werden in de belangrijkste steden van Bagdad, over een periode van 18 weken (van 07/07/2015 tot 13/11/2015 in andere woorden 129 dagen).

Voor elk van deze dagen, zonder uitzondering, kan men zien dat een aanval in Bagdad plaatsvond met altijd minstens 3 doden. Er vonden zich dus in Bagdad 129 aanslagen plaats in 129 dagen (zonder dat men hier stilstaan op het feit of deze aanvallen als ernstig of niet kunnen worden beschouwd). Wij vertrekken bovendien vanuit het principe dat wanneer er minstens 3 burgers omkomen, de aanval kan worden beschouwd als "ernstig", aangezien de aanval het leven nam van een burger en dit elke dag gedurende 129 opeenvolgende dagen.

Gezien deze cijfers kunnen we niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad.

Als we verwijzen naar de recente aanslagen van 13/11/2015 in Parijs en de omvang dat een dergelijke drama heeft genomen in de hele westerse wereld, moet niet de dagelijkse aanslagen in Bagdad minimaliseren.

Het is daarom noodzakelijk om dezelfde gegevens te vergelijken, anders is alle evenredigheidsverhouding zinloos: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 06/10/2015 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevlucht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

- ☐ Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.
- ☐ 2014 is het dodelijkst jaar met 18.236 overledenen.
- ☐ Voor 2015 tellen we 12.811 doden in november 2015.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren (2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin 2015 (dat nog niet voltooid is) al meer dodelijke slachtoffers kent dan het gehele jaar van 2013 en overtreft de laatste 6 maanden van 2013, in termen van het aantal slachtoffers dat omgekomen zijn (6639 overledenen over de laatste 6 maanden van 2013, met andere woorden een gemiddelde 1106 slachtoffers per maand – 12.811 zijn omgekomen tot op 15/11/2013 met andere woorden een gemiddelde 1220 slachtoffers per maand) vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: "het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde. Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL).

[tabel van de evolutie van het aantal burgerdoden in Irak sedert 2003]

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

1. In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: "Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist".

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt honderden doden en gewonden per maand.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld. Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

- ☐ In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC) somt elke dag alle slachtoffers in elke grote stad in Irak en dus ook in Bagdad "Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others".

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

- ☐ 16/11/2015 : 13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; 13/11/2015 : 32 ; 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 : 16 ; 01/11/2015 – 09/11/2015 : 75 ; 163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosief in het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de

zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: "Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad. De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in de buurt van een veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

□ In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.150 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. In Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015.

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een autobom dat bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explosieve jas door een zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van de belangrijkste toegangspunten tot het sjiiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag.

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015, van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

□ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015.

□ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

□ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls»-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing.

[tabel van het aantal burgerdoden per maand in Irak van 2013 tot 2015]

2. Er dient erop gewezen te worden te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alleen de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen" (<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-le-dit-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

3. Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf vonSponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...).Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie."

In punt "2. GEBREK AAN SIGNIFICANTE VERANDERINGEN IN BAGDAD SINDS JUNI 2015" stelt verzoeker als volgt:

"Het CGVS publiceert regelmatig "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen) " die tot doel hebbe om "de grote lijnen van het beleid te presenteren zoals bepaald door het Commissariaat-generaal voor de behandeling van asielverzoeken ingediend door de burgers van landen in kwestie. "

Deze maand werden er drie "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen) " gepubliceerd met betrekking tot de Iraakse burgers. Een nota op 2.06.2015 (stuk 4), een nota op 3.09.2015 (stuk 5) en een nota op 26.10.2015 (stuk 6).

Op 02/06/2015 "De Commissaris-generaal is van mening dat de volgende provincies ervaren een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, de centrale provincies Bagdad [...] De Iraakse asielzoekers kunnen in sommige omstandigheden de bedreiging van hun leven of persoon ontwijken, vanwege de onveiligheid in de bovengenoemde provincies, door zich te vestigen buiten deze provincies. Deze interne vluchtmogelijkheid is alleen van toepassing als er werkelijk kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een echte interne vluchtmogelijkheid beschikt" (stuk 4).

Op 03/09/2015, verklaart de Commissaris-generaal dat "voor mensen uit Bagdad en de omliggende districten, we aan het onderzoeken zijn of het nog steeds gerechtvaardigd is om per definitie de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In afwachting van de resultaten van deze analyse, heeft de Commissaris-generaal besloten om de beslissingen met betrekking tot de mensen uit deze regio te bevriezen"(stuk 5).

Op 26/10/2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat "uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker" (stuk 6).

In juni 2015 was verweerder van mening dat de willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon. Na het bevriezen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, de Algemene Commissie is nu van mening dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Verweerder toont echter absoluut niet aan hoe de situatie in Bagdad veranderd zou hebben tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015.

Alhoewel , en zoals aangetoond hierboven, de situatie is niet echt veranderd in Bagdad tussen juni 2015 en oktober 2015, waarin de subsidiaire bescherming niet meer aan de inwoners van Bagdad werd verleend.

Op 12 mei 2015 stelde de RvV dat er: "ten eerste niet betwist wordt, noch door de verzoeker, noch door verweerder, dat de situatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, sterk verslechterd in de afgelopen jaren en dat deze verslechtering leidt tot de toekenning van subsidiaire bescherming voor onderdanen van deze regio in Irak".

De Raad voegt toe: "Aangezien het duidelijk is uit de objectieve informatie die door de verdediging voorgebracht werden, maar ook door de aanvrager, dat de centrale regio van het land is het meest getroffen door geweld, een terugkeer van de aanvrager in dit deel van Irak, niet kan worden beschouwd. De situatie in Irak, met name in Bagdad, dat de gewone verblijfsgebied van de aanvrager, momenteel overeenkomt met een context willekeurig geweld als onderdeel van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet, gezien de rapporten die naar voren werden gebracht door beide partijen, lijkt het in feite, dat het geweld willekeurig is en een reëel risico vormt voor burgers, voor hun leven of hun persoon, terwijl in casu niet aangetoond zou worden dat ze vervolgingen zouden vrezen op grond van hun ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève. Ten gevolge hiervan, acht de Raad noodzakelijk om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen aan de verzoeker".

Verweerder gaat niet in op de details van de omkering van haar positie, terwijl een paar maanden geleden, beweerde ze dat de centrale regio van het land was het meest werd getroffen door geweld."

2.1.3. In uiterst ondergeschikte orde (punt III. van het verzoekschrift) acht verzoeker (1) artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet, (2) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en (3) artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geschonden.

Hij verwijt de Commissaris-generaal dat hij onvoldoende rekening houdt met de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014. Verder stelt hij dat de vreemdelingenwet en de asieltkwalificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel. Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Wat de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt verweerder, volgens verzoeker, ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak. Verder verwijt hij de Commissaris-generaal dat hij niet motiveert waarom enkele maanden terug personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. De Commissaris-generaal legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Waar verzoeker zich tot slot beroept op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, stelt hij dat de Commissaris-generaal verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De *"COI Focus"* van 6 oktober 2015 bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de Raad.

2.1.4. Op de zitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met bijkomende stukken ter ondersteuning van zijn asielaanvraag: (1) overlijdensakte van zijn broer; (2) politierapport van de ontvoering van zijn broer; (3) een foto die werd aangebracht in de straat om de dood van verzoekers broer openbaar te maken. De vertaling van deze stukken werden bij aangetekend schrijven van 11 april 2016 bijgebracht.

2.2. In zoverre onderdeel III. van het verzoekschrift doelt op onregelmatigheden die niet door de Raad kunnen worden hersteld, in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, worden deze bij voorrang onderzocht.

Wat de voorgehouden schending van artikel 48/4, § 2, c) van vreemdelingenwet betreft (punt III.a van het verzoekschrift), valt een onderzoek van de grief samen met de vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de Raad hiervoor verwijst punt 2.5. van het arrest.

Wat de formele motiveringsplicht betreft (punt III.b van het verzoekschrift), voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde *"COI Focus"* slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2). In de disclaimer op de eerste

pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen."* (BS 27 januari 2004, p. 4636).

Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301).

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde *"COI Focus"* – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling de Commissaris-generaal verplicht om de informatie waarover hij beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de *"COI Focus"* gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM van 28 juni 2011, dat in de zaak *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk* (zaken 8319/07 en 11.449/07) in paragraaf 233 stelde: *"That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it."* (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven.

Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevante gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van

rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”) *In casu* stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is niet dienstig.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.4. Het is niet aannemelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van een incident op 15 september 2014 tijdens een reportage die hij maakte in de sjiiitische wijk Kadhamiyah en omwille van een dreigbrief die hij op 16 september 2014 ontving die verzoeker linkt aan het incident.

Vooreerst merkt de Raad op, in navolging van de Commissaris-generaal, dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg naar Europa niet aannemelijk zijn en verzoeker doelbewust geen duidelijkheid wenst te scheppen over zijn reismodaliteiten. Deze motivering van de bestreden beslissing wat dit punt betreft laat verzoeker ongemoeid, is pertinent en vindt steun in het administratief dossier, en wordt hier overgenomen. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker verklaart dat hij sinds januari 2014 werkte als reporter voor “Al Rasheed TV” tot hij op 15 september 2014 een aanslag moest verslaan. Verzoeker legt echter geen enkel bewijs voor van de aanleiding van zijn reportage, waarbij hij verklaart dat op 15 september 2014 een dienstwagen van de autoriteiten het doelwit was van een aanslag (J. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 16). Ter zitting verklaart verzoeker dat er nog andere reporters ter plaatse waren, zodat de Raad verwacht dat verzoeker dit kernelement van zijn asielrelaas aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakt. Verzoeker blijft evenwel op dit punt in gebreke.

Wat de herhaling betreft van de vaststellingen dat verzoeker nog enkele maanden in Bagdad verbleef na de voorgehouden incidenten, acht de Raad het geen aannemelijke verklaring dat dit zijn oorzaak vindt in praktische beslommeringen, daargelaten het feit dat dergelijke verklaring afbreuk doet aan de ernst van de voorgehouden problemen, zodat ook dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De motivering van de bestreden beslissing over de manier waarop verzoeker alsnog is gehuwd en dit huwelijk vierde is een element, dat enkel de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging verder aantast. Verzoeker kan in het algemeen worden gevolgd dat dit motief alleen niet volstaat om het hele asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen. Niettemin acht de Raad dit motief pertinent in samenhang gelezen met de overige motieven, het motief vindt steun in het administratief dossier en wordt hier dan ook overgenomen.

Ook het motief dat verzoeker wisselende verklaringen heeft afgelegd over het feit waar hij nu al dan niet veilig zou zijn in Bagdad (J. CGVS-interview, stuk 5, p. 20) kan verzoeker niet in een ander daglicht plaatsen met de loutere stelling dat hij in september in een andere, veiligere wijk was na de incidenten, zodat zijn relaas allesbehalve doorleefd en geloofwaardig wordt geacht.

Het feit dat verzoeker niet initieel, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verteld dat zijn adres werd achterhaald op basis van vermoedelijk het verlies van de woonstkaart van zijn vader, beschouwt de

Raad als een overtuigend motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek op dit motief dat niet determinerend is voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid, doet geen afbreuk aan de andere vastgestelde, weinig aannemelijke verklaringen: verzoeker komt niet veel verder dan dat het incident op 15 september 2014 een handgemeen was waaraan verzoeker ternauwernood kon ontkomen (J. CGVS-interview, stuk 5, p. 16). In het proces-verbaal hierover is sprake van een 'mirakel' (J. Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 18). Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen doen alsnog afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen.

Tegen het motief aangaande de dreigbrief voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer. Dit motief is pertinent, wordt als vaststaand beschouwd en wordt, daar het steun vindt in het administratief dossier door de Raad overgenomen.

Wat het medisch attest betreft, merkt de Raad op dat niet enkel het gebrek aan een gedetailleerde beschrijving van de verwondingen twijfels doet rijzen bij de authenticiteit van het document. Daargelaten het feit dat verzoekers toelichting dat het attest louter werd opgemaakt voor een politieel onderzoek en dat daarom geen verdere details worden opgenomen de Raad niet overtuigt, wordt de authenticiteit evenmin aanvaard omdat (i) verzoeker verschillende onderzoeken onderging, terwijl hij slechts één uur in het ziekenhuis is geweest, (ii) er geen bijkomende onderzoeksresultaten zijn, terwijl verzoeker aan een labo-, röntgen- en klinisch onderzoek werd onderworpen, (iii) het attest louter vermeldt dat verzoeker werd *"blootgesteld aan een terroristische aanslag"* en hij enkel kneuzingen heeft op verschillende plaatsen van het lichaam. Daarenboven steunt de Raad zich op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1), met name de *"SRB Irak: Valse documenten en corruptie"* van 3 februari 2012, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde die het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen niet herstellen. De foto's bij de aanvullende nota kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande, omdat foto's gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd, zodat aan de neergelegde foto's en hetgeen hierop wordt afgebeeld geen bewijswaarde kan worden gehecht. Wat de overlijdensakte en de verklaring van verzoekers vader betreft, merkt de Raad op dat deze stukken zonder vertaling werden voorgelegd op de zitting en de vertaling ervan bij de Raad is toegekomen na de sluiting van de debatten. Deze documenten kunnen door de Raad niet in aanmerking worden genomen omdat ze, zoals voorgeschreven in artikel 8 van het PR RvV, niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Om deze redenen kunnen ook de nieuwe documenten die verzoeker in een aanvullende nota heeft voorgelegd ter zitting geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en er meerdere indicaties zijn die de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in het gedrang brengen.

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat verzoeker zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, volstaat het aanhalen van een algemene informatie uit rapporten of artikelen in punt I.b en punt I.c van het verzoekschrift niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient concreet aannemelijk te worden gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker betwist geenszins de motieven betreffende (1) de manier waarop hij het probleem met zijn werkgever heeft afgehandeld; (2) het attest van het ministerie van Migratie en Ontheemden en (3) de situatie van *"media workers"*. Deze zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker verwijst naar een brief van 30 juni 2015 van een psychotherapeut, kan de Raad hieruit afleiden dat verzoeker in België medisch opgevolgd wordt door een psychotherapeut. Waar in het attest melding wordt gemaakt van klachten die compatibel zijn met een post-traumatisch stresssyndroom die gelieerd zouden zijn met problemen die verzoeker in het verleden zou hebben gekend, stelt de Raad vast dat deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

De therapeut, die geen arts is, doet vaststelling met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekers psychische problemen, zodat de brief geen sluitend bewijs vormen van de door hem aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten, te meer de brief geen enkele verwijzing bevat naar de feiten die verzoeker heeft aangebracht tijdens zijn asielaanvraag.

Een loutere verwijzing naar de zwangerschap van verzoekers echtgenote (RvV 182 984), doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk

“[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 geschreven over *“een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”*. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Asielkwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet *“reëel”* dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad,

ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. In dit kader kan overigens eveneens worden verwezen naar het feit dat verzoeker immers verklaart dat hij met zijn familie altijd in Bagdad heeft gewoond, met uitzondering van de periode van het sektarisch geweld in 2006-2007. Zijn ouders, waarvan de vader momenteel nog werkt in een handel in onroerende goederen, zijn broer en zijn zussen wonen allen in Bagdad en hij heeft nog contact met hen. (J. CGVS-interview, stuk 5, p. 3, 6-7).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker verwijst naar de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: *"(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (...)".* Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tot slot dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van de Commissaris-generaal, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleid(swijziging) moet weergeven. De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP